

Bensőbb lebegéssel, örök jelenben élni a tágasabb létet

Varga Melinda beszélgetése
Ladik Katalinnal

Markomban kivirágoznak a záporok

– Amikor elkezdtem készülni erre az interjúra, már az elején tudtam, hogy a tengerről, a vízről sokat fogunk beszélgetni, kinyitottam a Facebook-ot, és milyen érdekes, hogy pont akkor találkoztam egy szintén vajdasági költő oldalán az első verspublikációddal, amelyben szintén jelen van a víz motívuma. A 'csokorba kötött nyári zápor' szókapcsolatodon egész este gondolkodtam. Elképzelttem, próbáltam érezni, látni, ízlelni a versképet. A Vallomás Tháliáról II. című versről van szó. Ha megengeded, idézem az olvasók kedvéért:

Ma még elrakosgatom poros
vászonkötésű hétköznapijaimat
bár tudom holnap már önmagamnak is kevés
ez ámitás
Érzem mint duzzadnak
markomban csokorba nyári záporok
s ujjaimon penésszé foszlik a várakozás
Oh nem a szavak kérges őszinteségét
keresem az idő romjai között

szikkadt mosolyomat kaparnám elő
az évek törmeléke alól
hogy majd pókhálós szemeiből
kidörzsölve az emlékeket
még egyszer
felém bólintanak a vasárnapok

Már hallom a csobogást
mohó patakok bontják szirmaikat a falakon
s mint ismerős vezényszóra
markomban kivirágoznak a záporok

Nagyon fiatalon, amikor úgy döntöttél, hogy polgári állásodat feladva csak a színháznak és a költészetnek élsz, elmentél a Montenegróhoz közeli horvát tengerpartra, egyedül egy kis faluba, ahová hetente csak egyszer járt hajó. Ma is rendszeresen jársz Hvar szigetére, azt mondogod, az neked a tisztítóút, erőt merítesz a tenger, a víz közelségéből, a legtöbb versedben jelen van.

Még álomban is a sziklák sírását hallom,
amint önkívületig veri őket az eső.
Ezen a hideg tavaszi reggelen
kizöldül házamon a libabőr – például ebben is.

Mi volt az első olyan „vizes” élményed, ami meghatározó volt számodra, és mennyire épült be az első versekbe tudatosan a víz?

– A *Molunati elégia*, amelyet abban az elhagyott kis faluban írtam 1963-ban; mérföldkőnek tartom alkotói pályámban. A görög klasszikus költők antológiáját vittem magammal, azt olvastam. Ott, a víz, a szél, a napfény, a sziklák és a magány hatására teljesen szabad embernek éreztem magam. Mintha tisztítóútön mentem volna keresztül, olyan tisztának éreztem magam, és hogy készen állok az élet megpróbáltatásaira. Akkor határoztam el, hogy költő leszek. A tűz is fontos jelkép verseimben. Évekkel

később olvastam a hírekben, hogy Molunat falu erdőtűzben leégett. Életemben először visszakanyarodtam a korábbi vershez, a *Molunati elégiához*, és megírtam annak párját, az *Erdőtűz* című verset.

Molunati elégia

*Ím a fürtös-kesernyés
sziklákhöz érkeztél végül
szederszemű állatként apró magad
hol a kutyák virágként
fölköttek átrohannak
fekszel s a bimbók mind felvonítanak.*

*Fölnézel egy reggel
s combod közé szorul a homokos hab
a szőke kést bámulod
lecsüng egy évszak homlokodon.
A kelyhükből kilépő lányok
borzongva sürgetnek
látod Gaia is
a meg-megújuló imbolygó ekevassal s a férgek
hószínű ívvel már megelőztek
fájón villogva elcsitulsz
s a kéklő deszka elér.*

*S fölrémlik még
a színes húsban a fekete-tarka
kéz hogy bolyong!
Szárnyas hold-léceken
tenger zuhan s riadt
sziklanyáj kibomló.
De velőd karót érlel.
Itt a rend az égaljig befogva.
A valót képletté levezetni*

*bordák közt a szögekkel növekedni
mint aki mindenben ügyes
zsenge íjként meglapulsz
hol a bolyhos szív daróca zöldell
csenddel szórod be s fővennyel
kihűlt edényeit.*

*Elindulunk a homokba csorgó
sziklák nyelve alatt
hol a Dél csattog s remeg
ős-lárva árnyait belengeni
talpünkben ősi tiszta
virágfogakkal melyeken hús ragyog!*

*S nincs ideje a partnak
vállunkba visszahúzódik.*

*Te csengve violás-dagadtan
túl a tányérokon
hol csillag surrog
tüdőmbé rajzolsz nagy vizek pillája alatt*

*Ha lehetne még
ősz kagyló dagadnék föl egy testbe
melyet vágás árnyékol s homokkal fut tova
vagy kés mely sugallatként
meleg szemekbe költözik.*

A víz, mint egyik őselem nem csupán verseimben kapott jelentős szerepet, hanem magánéletemben is. Nem tudom elképzelni lakhelyemet ott, ahol nincs a közelben folyó, patak vagy tó. A víznek és halmazállapotainak tulajdonságai mindig mélyen elgondolkoztattak, és mély tiszteletet éreztem irántuk. Két verseskötetem címében is jelen van a víz: *Belső vízőzön* és *A víz emlékezete*.

Budapest leeresztése a Dunán, 1988, Baksa Gáspár kollázsa

Újvidék leeresztése a Dunán

– Nagy reveláció volt számomra néhány éve A víz emlékezte című versesköteted, már a borítón hullámszó éjszakai tengertől megborzongtam. Mintha mindnyájan valamilyen vízre emlékeznénk. A magyarok a tengerre. Több erdélyi költő versében például visszatér a kiszáradt tenger motívuma, Karácsonyi Zsolt azt írja, hogy „Erdélyország egy félsziget”. Erről mit gondolsz?

– Hát persze, én is Pannon-tengernek nevezem ezt a kiszáradt medencét, többször is megírtam. Ez a régen írt versem részlete is erről szól:

Ciprus, itt a Fagyott tengernél

*Hátra ne fordulj, gyönyöröd keresni,
rajtad kívül nem épít senki hajót.*

*Térben és időben párhuzamosan hullámszó
egy eperfa, fagyott káposztalepkékké teli.
A Pannon-tengeren csak te építesz hajót.*

– Maradjunk kicsit még az első versednél. Honnan számít első versnek egy vers, hiszen te már gyerekkorodtól írsz. Őrzöd az első próbálkozásokat?

– Igen, megmaradt az első vonalas füzetem, amelyben első verseimet írtam. Sőt, a gyermekújságban megjelent néhány vers is megvan valahol. Ezek nagyon fontosak voltak akkor számomra.

– Az emlékező vízhez köthető az elmúlás motívuma és a tér-idő. Ez is megtalálható az egész korai versekben már. Nem félsz haláltól sem, másképp, egyfajta átlényegülésként értelmezed. Mennyiben van köze ennek ahhoz, hogy elveszítetted a nővéredet, és a temetésén Édesanyádat azzal nyugtattad, hogy látod őt? Talán valóban érezted és láttad is őt...

– Ez két különböző dolog. A mulandóság gyakran jelen van verseimben, mondhatnám küzdelemre késztet a magánéletemben is, nem mintha sok értelmét látnám ennek, mégis küzdök.

Versírásnál is teljesen kikészülök, szinte belepusztulok, kiadom a lelkem, míg megírok egy verset.

Amikor az ötéves nővérem temetésén voltunk, én hároméves lehettem, és semmit sem értettem, hol vagyunk, és miért. Ját-szadoztam, és ujjammal elmélyülten kaparásztam a friss sírhant földjét. Arra riadtam fel, hogy a felnőttek körém álltak, és meg-kérdezték, hogy látom-e kistestvéremet, Rózsikát a földben. Nem értettem a kérdést, hallgattam. Erre azt mondták, hogy biztosan látom. Ekkor azt hittem, hogy látnom kellene Rózsikát, de nem tudtam felidézni őt. Az elvárásuknak nem tudtam eleget tenni, és ez gondba ejtett. Ez az esemény arra ösztönzött, hogy későbbi életem során mindig megfeleljek az elvárásoknak. Azonban ti-zennyolc és húszéves koromban megelégteltem ezt, és elkezdtem nemet mondani.

Nem követtem a trendeket semmilyen műfajban

– *Gyerekkorodban egy cséplőgépen játszva énekeltél, különféle hangokat adtál ki, és nagyon élvezted. A nővéred korai halála, az ének, a rádiószínház, a nehéz családi körülmények, a szegénység nem lehet véletlen. A költő születésétől kezdve költő, csak ki kell formálódnia? Mit gondolsz erről?*

– Bár tudnám a választ, de fogalmam sincs, hogyan lesz va-lakiből költő. Egész életemben tesztelem magam, jó költő va-gyok-e. Vágyam, hogy az alkotás fájdalmas és mégis jó érzése ne hagyjon el.

Handoxe, hajában villamosjegy

*Oh, Botterhim, két lényé oszolva
alszol világi sikereiddel,
titkos büntudattal gyötört, világ szájára került KREDENC!
Kirakatban sokszorozódsz, FESZTHUMUSZ kedvence,
ígéretes reménysége, te zamatos, friss golyó – halálos .*

*Handoxe, dermedt fűgékben alszol,
hajadban hegesztőpisztollyal,
rövidlátó, gyötört szemed sokszorozódik.
A KREDENCPOUSZT reménysége
több lényé szakadhat, de Te,
Botterhim, Te, ki bennem lakozol,
és villamosjeggyé szakadsz velem,
ne hagyj el, ne hagyj el.*

– *Fehér Ferenc spontánságra, formabontásra buzdított, tizenévesen mutattad meg neki a verseidet, sokáig a kabátod zsebében hordoztad a levelét, amelyben pozitívan bírálta el azokat. Később megismerkedtél Tolnai Ottó költészetével, ami egészen felszabadító hatással volt rád. Emlékszel, melyik volt az a vers, amit először olvastál tőle?*

– Sajnos nem emlékszem a vers tartalmára, inkább a szöveg laza fogalmazására és szabadságot árasztó hangulatára emlékszem. Ez a vershez való új hozzáállás meglepett, ám hamarosan találkoztam hasonló versekkel az amerikai költőknél is. A beatköltészet csupán spontaneitásával, őszinteségével hatott rám, de versként én inkább a töményebb, megmunkáltabb költészetet értékeltem.

– *A művészetben a közészerűséget kerülni szeretted volna, kiemelkedő akartál lenni.*

– Valóban igyekeztem nem közészerűnek lenni, nem követtem a trendet semmilyen műfajban. Ezért inkább előbb kipróbáltam a művészeti „izmusokat”, kísérleteztem, melyik kifejezés-mód felel meg leginkább annak a tartalomnak, amit ki szeretnék fejteni. Egyéni és hiteles alkotó szerettem volna lenni. Úgy érzem, sok kísérletezés után rátaláltam saját hangomra.

Minden embernek vannak szárnyai

– *Az is érdekes, amit a szabadságról írsz, hogy negyvenévesen érezted igazán szabadnak magad. De a szabadságra törekvés nagyon fiatal korodtól kezdve lételemed. Nőként, magánember-*

ként és művészként is. A szabadságra meg kell érni? Mi neked a szabadság most? A költészet, Hvar szigete, a természet közelsége, a színpadi élmény, az utazás aktusa? S mennyiben köthető ez a szabadság lakóhelyhez, környezethez?

Bukott angyal, akció, Újvidék, 1988,
Milovan Ulićević fotója

– Rájöttem, hogy nem mindenkinek, csupán egyes emberek lételeme a szabadság érzése. Nálam csak a belső szabadság érzése valósult meg. Ha már teljesen szabadnak érezném magam, akkor nem vágnék még most is utána. Hát igen, még vannak ilyen vágyaim is. Az ilyen vágyak tartanak életben.

– *Szülővárosodban, ahol több nemzetiség élt együtt, addig amíg a politikai helyzet nem mérgesedett el, és nem kellett eljőnnöd, nem érezted magad bezárva, azt gondolná az ember, sokkal szabadabb voltál. A Balkán sokszínűsége inspiráló, szerbül is megjelentek verseid, performanszaiddal ismertté váltál. Hogy élted meg a budapesti első néhány évet?*

– Budapesten teljesen új életet kezdtem ötvenévesen, de mégis folytattam régi, küzdelmes életemet: a mindennapi betevő falat megszerzése, lakásgondok... De néhány év múlva folytathattam az alkotómunkát is. A nagyvárost választottam, hogy jobban elrejtőzhessen. A Jugoszlávia ellen bevezetett zárlat miatt a nyolcvanas évek közepétől nem utazhattam külföldre, és megszakadt külföldi karrierem. Később, a kilencvenes évek elején kitört háború miatt áttelepültem Magyarországra, és Budapest jó helyszín volt számomra, hogy folytassam alkotói tevékenységemet, és újra szerepeljek külföldön.

Bayer aspirin, 1982

– Sokat kérdeztek az esernyőkről. Azoknak az olvasóknak, akik esetleg nem hallottak erről, írom, Tolnai Ottó neked írt monodrá-májához, a Bayer Aspirinhez köthető, amelyet Jancsó Miklós rendezett, ott született meg az a bizonyos fehér esernyő. Védjegyedé vált, szinte minden performanszodban jelen van, és Hvar szigetén is ezzel várod az odalátogató ismerősöket, barátokat a kikötőben

vagy az útelágazásnál. Más színű esernyő mindig szerencsétlenséget hozott. Milyen jelentősége van a színnek?

– A színnek roppant nagy jelentősége van alkotói tevékenységemben. Már korai verseim is nagyon „színesek” voltak. Jaj, erről sokat tudnék mesélni, sok verset tudnék felidézni, melyben a színnek jelentős szerepe van. Ilyen például a második verseskötetem, az *Elindultak a kis piros bulldózerek* című, amelyben a versek különböző színű papírra lettek nyomtatva.

– „Minden embernek vannak szárnyai, még ha el is rejti őket, és megfelelnek róluk.” *Köthető az esernyő a szárnyakhoz, ami szintén gyakori a lírában, és a regényekben is találkozunk több helyen a szárnyal?*

– Igen, az esernyő sok mindent jelképez, így szárnyakat is. A szárnyaknak szintén nagy szerepük van verseimben és performanszaimban, miképp a *Bukott angyalok* című versciklusban és performanszban is.

Fehér arca beleordít

*A seb kihűl, a méz kicsordul,
érzi saját érverését.*

*De még éjszakára sem, miként a rovarok,
nem oldja le szárnyait.*

A sebek alatt a kavicsokat tapogatja.

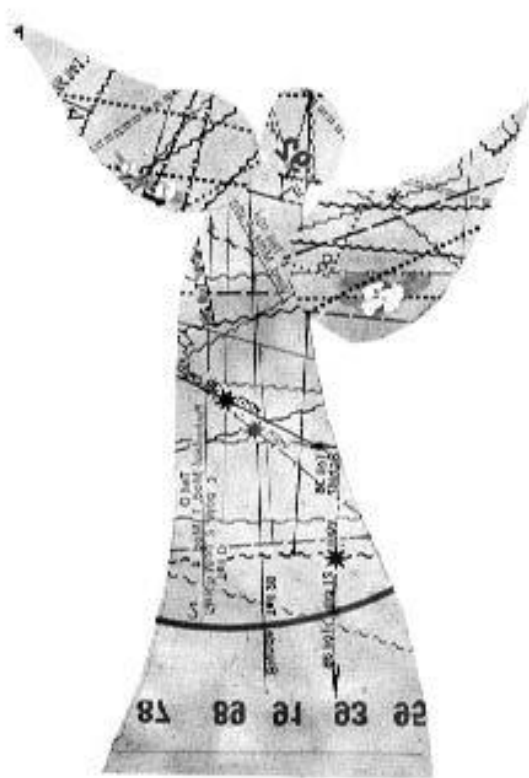
A darazsak szaga édes?

*A szomjúság miatt, vagy a kavicsos part miatt
szétpukkanó halakról, vízcseppekről álmodik.*

Feláll, belegázol a pirkadatba.

*Döglött, ibolyaszínű vitorlák között
soha nem látott fehérebb város.*

Szürke arcát belemossa a bűzös tengerbe.

Bukott angyal, képzőművészeti Alap, 1992

kozottatott. Már a hatvanas évek elején megjelent a *Daphné* című versem, amely az átváltozásról szólt, az *Androgyn* című versem pedig az androgyn létről.

– *Az androgyn lét kapcsán szintén számos performanszt és verset idézhetünk fel, és tulajdonképpen semmiféle ellentmondást nem érzek abban, hogy olykor a férfias, máskor meg a nőies éned kerül előtérbe. Bizonyára Platónnak van igaza, keressük azt a bizonyos másik felünket. Önmagunkban is megtalálhatjuk?*

– A *Jegyesség* című verseskötetemben pont ezt a témát járom körül. Nem véletlen a kötet JIN – JANG alcíme, valami a Do-

– *A szárny-motívum kapcsolható a Fűketrec című „álatversekhez”. A derűsebb emberi lét-hez az vezethet, ha előkeressük a szárnyainkat, és megéljük magunkban az ősit, az ösztönszerűt, az archaikust, az állati lényt, a nő magában a férfit, a férfi magában a nőt?*

– Igen, ezt igyekeztem megfogalmazni a *Fűketrec* című kötetben, amely nemcsak új verseket tartalmazott, hanem azokat a korábbi verseket is, melyekben ez a témakör foglalkoztatott.

Bukott angyal, Szeged, 1992

bai Pétertől idézett mottó:
*Ismertek bennem téged és
engem tebenned.*

Mennyei jegyesség

*Árnyéktalanul bolyongunk
Nőből nőbe,
Férfiből férfiba.*

Álom, hosszú, fehér

*Örökké tartó virradat vagy
bennem,
Sohareggel, hosszú, fehér.
Borulj fölé, fulladj belém.*

*Kősvatagban villámként
csapjak beléd,
Tó legyek, keserű, fehér.
Borulj fölé, fulladj belém.*

A tükör démona

*Látlak lebegni és eltűnni egy friss röntgenfelvételen,
aztán lassan leveted húsom,
izzadtságomat letörölöd mellkasodról,
lélegzetemet kifésülöd hajadból,
nedveim elapadnak szájadban,
szabad leszel és meztelen,
győztes és vesztes vagy
velem és nélkülem.*

*Aztán visszaszáll a rend, felöltözhettek,
magamra öltöm húsodat,
izzadt hónaljadba belekarmolok,
zihálásoddal hajamat felborzolom,
nedveidet magamba szürcsölöm,
szabad leszek és meztelen,
győztes vagyok és vesztes
veled és nélküled.*

– Gyönyörsötét – *a puha éjszaka, az álom jutott eszembe erről.
Van olyan versed, amit álom szül, vagy ami éjszaka íródik?*

– ***Idővitorla, pókliget***

*Havazik az élet. Porhóvá zúz
érzésemleket, kirajzolja a téridő
rostjait, melyekből megalkotott engem,
miként én is őt.
Átzuhan rajtam,
örvénylő életlétra,
fehéren izzó csontjaim között.*

*Ami anyag voltam, fényfonállá lett,
éhező, felhasogatott életsötét.
Érzéstérkép fáj járataimon,
hol az üresség is én vagyok.
Áthullnak rajtam az álmok,
a vérjel, ragaszkodás, újjászületés.
Elszüremlik belőlem az idő,
összecsukódik árnyékom,
ám ijedtfezesesen, de megtart még
a körkörös,
engem figyelő gyönyörsötét.*

Ajándék-álom

*Égi jel, menny létrája,
a ház fölött fejsze lebeg.
Fényes szárnyaival verdes,
s a szivárványba költözik velem.*

- Szoktál írni utazás közben?
- Igen, de főleg jegyzetelni szoktam.

A tükörből keserű méz csorog

– *A tükör szintén fontos motívum. A 80-as években az Alice című performanszod is ebből táplálkozik, a versekben is visszatér. Mi a tükör? Kérlek, beszélj ennek a fontos performanszodnak a jelentőségéről! Úgy érzem, hogy a Füketrechez is kötődik.*

– A tükör jelképes szerepéről már sok jelentős tanulmány, mű született. Nagyon nehéz feladat lenne számomra kifejteni, miért foglalkoztat engem is a tükör misztériuma. Igen, verseimben, performanszban sokszor próbálkoztam ezzel a témával játszani. Az *Alice* című multimedialis performanszban Lewis Carroll, James Joyce, valamint saját szövegeim töredékét használtam fel. Míg verseimre nem jellemző, hogy jelentősen változtatnák rajtuk, addig performanszaim állandó változáson mennek keresztül. Így az első Alice-performansz *Alice Kódországban* cíművé változott. Ebben Alice idős asszonyként, egy kétkerekű bevásárlókocsit húzva maga után betéved Kódországba, és megfejti a reá vetülő vonalkódokat és QR-kódokat. Közben megfiatalodik, de nem tud többé kiszabadulni Kódországból. Ezt az idén március 22-én a Veszprémben megrendezésre kerülő Tavasz Fesztivál keretében adnám elő, de ma értesítettek, a vírusjárvány miatt le lesz mondva az előadás.

Benső táj

*Fekete székek táncolnak benned,
gyönyörű állatok, torzra nőtten.
Ők a lélek bomlott furulyái.
Belépsz a tükörnek fénykörébe,
melyben a székek lepkékké törnek össze,
majd összeragadt szárnyakkal elcsitulnak.
A tükörből keserű méz csorog.
Fekete lepkék suttognak képkeretben –
a magányos cédrus madarát kötözik
örök fehérbe.*

Hullámzó képkeretben a tenger

Keszthelyi Rezsőnek

*A műtárgy visszatér a tett színhelyére.
Derűs, zöld fény ragyogja be a szobát.
Visszajött, hogy kioltsa magát,
Hogy eljusson ő is a titokhoz,
Mert legfőbb titka a művészetnek az álom,
Melyet szürke álmainkban nappal álmodunk,
S ébredéskor, izgatottan rájövünk,
Hogy az örökkévalóság
Villáma hasított belénk:
„Miként a fák, ahogy mi sem történik velünk,
Ahogy ami történik, mi sem a fák.”*

*Az ajtót, ablakot befalazza,
A tükröt letakarja hullámaival.
Behömpölyög a sós képkeretbe.*

– *Hamvas Béla írja az Öt géniuszban, ahol nincs hagyományos forma, sem vallás, sem művészet nem bontakozhat ki. Te úgy vagy formabontó, hogy az archaikus mitológiából, hagyományból is építkeztél, népköltészetből. Amikor azt a sorodat olvasom, hogy „kavicsot dörzsöl a tenger árnyéka”, úgy gondolom, hogy te minden művészeti tevékenységeddel, legyen az írott vagy fónikus vers, performansz vagy képzőművészet, az ősit, a születés előtti időt keresed. Jó helyen tapogatózom, jól gondolom?*

– Igen, jól gondolod... de talán versekkel folytatnám ezt a gondolatot:

Ordít amikor megszületik

*Vad madarak tojásából kiszaggatja végtagjait.
Teste áttetsző és véres,
akár a jégsekreányból kiolvadó holdkaréj.*

*Szárnya harmatos a vízágyútól,
éjszaka hosszan, nyüszítve énekel.
Reggel fáradtan leroskad ágyamba,
kéz a kézben fekszüink, akár a nárciszok,
s ránk zuhan a dervistáncot járó holdkaréj.*

*Ma sikoltva ébredt a tavasz ablakomban,
felriadtak a ledőlt nárciszok.
Ismeretlen ablakok,
összeragadt szárnyakkal fölöttem,
üres szemgödreikből ágyamra pereg fekete homok.*

*Ma valahogy furcsán gőzölög a tükör,
másként nyerít a fésű,
árnyékomat mától Ő viseli,
s a nagy jégsekreányt, tudom,
most már nekem hűtik, nekem sepregetik.*

Tollaskígyó

Itt.

Árnyékot horgolok a fényből érkezőnek.

*Ha eljutnék – száguldó üresség –
test nélkül megélni magamat!*

Szűkiül az égbolt, beszippant fekete torka.

*Visszahív-e engemet a Szikra,
árnyék-létemben lehessek azzá,
ami fénylényként lehettem volna:*

sziklarajzon madár – téridőikra.

Sirály

*„... mint az iszonyú kezdete,
mit még elviselünk”*

R.M. Rilke

*Fényes hússal csőrében
életbe ejti a tengert.
Belemártja kezét a fénybe:
felszikráznak rég elfelejtett arcok,
rajtuk is szárnyakká burjánzik a penész.*

*Holdfényben elégeti tollazatát.
Vijjog a beteg, fáradt és elvadult tenger.
Már nem angyal, nem ember.
Vissza a tojásba!
Bensőbb lebegéssel, örök jelenben
élni a tágasabb létet.*

Ebihal

*Megint virágzom.
A húst, amibe öltözöm,
most varrja a holdpikkelyes kút.*

*Megint ugyanaz a fájó, gerinces lét,
vízbefúlt fény, örömtelen kabátban:
Indra gyöngyhálójában kuruttyoló létörvény.*

– *Hamvas legutóbbi verseskötetében is föltűnik, úgy érzem, nagyon erős kötelék fűz hozzá.*

– *Belső vízözön verseskötetem címét is Hamvas Béla gondolatvilága inspirálta. Személye és művei jelentősen meghatározták világnézetemet. A Jegyesség című verseskötet is számos olyan verssort tartalmaz, melynek megírására ő ihletett.*

Be kell varrni az ég alját

*Elalvás előtt mosolyogsz. Erdőillat.
Bele kell varrni a kabátba.*

*El fog hagyni téged a szépség, mielőtt felébredsz,
Átfúj rajtad a szél,
És nem leszel többé olló.*

*Túl az erdőillaton, ahol a szépség megtörik,
Valami furcsa, szárnyas hegedűsök:
„A te ollód egyedül az én életem szépíti meg!”
Be kell varrni a hegedűket,
Ahol sem égalja, sem kabát,
Be kell varrni a vágyódást.
Be kell varrni.*

*Aztán leteszed az ég alá,
Ahol sem olló, sem szépség,
Ahol senki sem erdőillat.
Ahol senki.
Senki senki.*

– „Az ember örökkévalósága körforgás. Bukás és felemelkedés örök tánca” – *írod az Élhetek az arcodon? című regényedben. Milyen verssel búcsúznál az olvasóktól, ami kapcsolódik ehhez a mondatodhoz?*

– ***Üvegvacsora***

*Medréből szomorúan kihajolt,
a fény fáradt hullámaira,
őszülő vízre horgolta az Írást.*

*A költő kedvenc fája Hváron, 2015
(Ladik Katalin felvétele)*